

Twee fragmenten uit het eerste hoofdstuk:

Wat is dan het centrale principe dat aan de basis van alle dingen ligt? Het is leven. Maar niet het leven zoals wij het herkennen in bepaalde vormen van manifestatie; het is iets meer innerlijk en geconcentreerd dan dat. Het is deze "eenheid van de geest" die eenheid *is*, omdat deze nog niet is overgegaan in diversiteit. Misschien is dit geen gemakkelijk idee om te begrijpen, maar het is de basis van alle wetenschappelijke opvatting over geest; want zonder dit is er geen gemeenschappelijk principe waarnaar wij de talloze vormen van manifestatie kunnen verwijzen die de geest aanneemt.

Het is de opvatting van het leven als de optelsom van al zijn niet-verdeelde krachten, aangezien het tot nu toe geen van deze in het bijzonder is, maar allemaal in potentie. Dit is ongetwijfeld een zeer abstract idee, maar het is in wezen het centrum van waaruit groei plaatsvindt door expansie in alle richtingen. Dit is het laatste residu dat al onze analysemogelijkheden tart. Dit is werkelijk "het onkenbare," niet in de zin van het ondenkbare, maar van het niet analyseerbaar zijn. Het is het onderwerp van perceptie, niet van kennis, als wij met kennis die faculteit bedoelen die de relaties tussen dingen bepaalt, omdat wij hier voorbij alle vragen van relaties zijn gegaan en oog in oog staan met het absolute.

Dit binnenste van alles is de absolute Geest. Het is het leven dat nog niet is gedifferentieerd in een specifieke modus. Het is het universele leven dat alle dingen doordringt en de kern vormt van alle verschijningen.

Om hiervan kennis te krijgen, moet jij in het geheim van kracht komen en de geheime plaats van Levende Geest binnengaan. Het is onlogisch om dit eerst het onkenbare te noemen en te spreken over kennis ervan? Misschien wel, maar niemand minder dan de schrijver Paulus heeft het voorbeeld gegeven. Spreekt hij niet over het eindresultaat van onderzoekingen in de hoogte en diepte, de lengten en breedten van de binnenzijde van dingen om het inzicht te verwerven van die Liefde die voorbij gaat aan kennis. Als hij dus onlogisch is in taalgebruik, maar niet in feiten, mogen wij dan ook niet spreken van het kennen van "het onkenbare"? Dat kunnen wij doen, want deze kennis is de wortel van alle andere kennis.

De kabbalisten vertellen ons over "het verloren woord," het woord van kracht dat de mensheid heeft verloren. Voor de mens die dit woord ontdekt, zijn alle dingen mogelijk. Is dit wonderbaarlijke woord echt verloren? Ja en nee. Het is het open geheim van het universum en de Bijbel geeft ons de sleutel ervan. Het zegt ons: "Het woord is nabij u, zelfs in uw mond en in uw hart." Het is de meest bekende van alle woorden, het woord dat wij in ons hart realiseren als het centrum van ons bewuste wezen, en dat honderd keer per dag in onze mond zit. Het is het woord "IK BEN." Omdat ik ben wat ik ben, kan ik zijn wat ik wil zijn. Mijn individualiteit is een van de geaardheden waarin het Oneindige zichzelf uitdrukt, en daarom ben ik zelf de kracht die ik als het innerlijke vind in alle dingen.

Voor mij, aldus de grote eenheid van alle Geest realiserend, is het oneindige niet het onbepaalde, want ik zie dat het oneindige van *Mijzelf is*. Het is precies dezelfde IK BEN die ik ben; en dit niet door enige daad van onzekere gunst, maar door de wet van polariteit die de basis vormt van de hele natuur. De wet van polariteit is die wet volgens welke alles voltooiing bereikt door zich te manifesteren in de tegenovergestelde richting van waar het vandaan kwam. Het is de simpele wet

waardoor er geen binnenkant kan zijn zonder een buitenkant, noch een uiteinde van een stok zonder een tegenovergesteld uiteinde.

Het leven is beweging, en alle beweging is het verschijnen van energie op een ander punt, en waar enig werk is gedaan, als een andere vorm dan die waarin het is ontstaan; maar waar het ook weer verschijnt, en in welke nieuwe vorm dan ook, de levendmakende energie is nog steeds hetzelfde. Dit is niets anders dan de wetenschappelijke leer van het behoud van energie, en het is op dit algemeen erkende principe dat onze perceptie van onszelf als integrale delen van de grote macht is gebaseerd.

Wij doen er goed aan gehoor te geven aan de uitspraken van de grote leraren die hebben geleerd dat alle kracht in het "IK BEN" ligt, en deze leer door geloof in hun blote autoriteit te aanvaarden in plaats van het helemaal niet te aanvaarden; maar de meest voortreffelijke manier is te weten *waarom* zij zo onderwezen wordt, en om voor onszelf deze grote eerste grote wet te realiseren die alle meesterlijke geesten door de eeuwen heen hebben gerealiseerd. Het is inderdaad waar dat het "verloren woord" ons het meest bekend is, ooit in ons hart en op onze lippen. Wij hebben niet het woord verloren, maar het besef van de kracht ervan. En naarmate de oneindige diepten van betekenis die de woorden die IK BEN met zich meedragen, voor ons opengaan, beginnen wij de verbazingwekkende waarheid te beseffen dat wij zelf de kracht zijn die wij zoeken.

Het is de polarisatie van de Geest van het universele naar het bijzondere, die al zijn inherente krachten met zich meedraagt, net zoals de kleinste vlam alle eigenschappen van vuur heeft. De IK BEN in het individu is niemand minder dan de IK BEN in het universele. Het is dezelfde kracht die werkt in de kleinere sfeer waarvan het individu het middelpunt is. Dit is de grote waarheid die de Ouden uiteenzetten onder de figuur van de macrokosmos en de microkosmos, hoe minder IK het nauwkeurige beeld van het grotere reproduceer, en waarvan de Bijbel ons vertelt wanneer hij spreekt over de mens als het evenbeeld van God.